

lyffedes det ærede Medlem at bibringe andre ærede Medlemmer en saa urimelig Forestilling, vilde disse andre ærede Medlemmer naturligvis følge ham og stemme imod mit Vndringsforslag. Sagen er nu imidlertid den, at noget Saadant ikke vil følge af dette Vndringsforslag, og det veed det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds ogsaa godt. I det Hele taget forekommer det mig at være ret mærkeligt, at netop for dem, der holde paa det Bestaaende og have den Opfattelse, at Egtetabet her i Landet er en særdeles lykkelig Institution, synes hele den Sætkerhed, de have for, at det gaar godt, at ligge deri, at Konen ikke kan forlade sin Mand uden at miste Alt, hvad hun eier og har. Jeg tror nu, at Egtetabet her i Landet, om jeg end ikke ser det i et saa meget lyst Skjær, dog er noget bedre begrundet end som saa. Man kan være ganske rolig for, at der ikke sker store Omvæltninger af den Grund; for Formuens Skyld sker der ikke nogen Opløsning af Egtetabet og navnlig ikke paa Landet; thi derjom der er Noget, man er bange for paa Landet, saa er det Skandale, saa er det for at bryde Familieforhold saaledes, at de vække almindelig Skandale. Derfor har jeg ikke nogensomhelst Frygt for at se mit Vndringsforslag vedtaget; thi naar man vil lægge Mærke til, at Betingelsen for, at det praktisk skal komme til Anvendelse, er den, at Egtetabet i Forveien faktisk er opløst, saa ser jeg ikke, der er nogensomhelst Betænkelse derved. Og dertil kommer et Betsyn endnu. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds talte om det Tilfælde, at en Kone var løben sin Vei; han tænkte alene derpaa og paa hendes Krav; men Manden kan jo have den samme Fordring paa at faae en Afgjørelse, den Fordring kan han naturligvis ogsaa stille; naar Konen er løben sin Vei, saa er han ogsaa meget interesseret i at faae Forholdet afgjort, og det har han ikke Udgang til efter den nugældende Lovgivning, naar han ikke procederer til Skilsmisse (Afbrydelse af Rimestad). Han har virkelig ikke ringe Interesse deri, dels for hans følgende Erhvervs Skyld og dels for den Uros Skyld, der muligvis siden maatte tilfalde ham, hvilken, hvis han dør, bliver at dele imellem hans Hustru og hans Arvinger, og hvis hun dør, mellem ham og hendes Arvinger, aldeles bortset fra, at en Opgjørelse af Forholdet altid har praktisk Interesse. Men, som sagt, jeg tror ikke, at dette Vndringsforslag, hvis det vedtages, vil faae nogen meget stor praktisk Betydning, det vil kun komme til at virke i meget saa Tilfælde, og det i Tilfælde, hvor der navnlig ikke fra Egtetabets Standpunkt kan gjøres nogensomhelst Indsigelse derimod, fordi Egtetabet faktisk er ophævet paa det Tidspunkt, da der bliver Tale om Anvendelse af denne Bestemmelse. Dernæst vil jeg ogsaa gjøre opmærksom paa, at hvis der blandt Egttemændene er en saadan Frygt, som synes at være antydet af det ærede Medlem for

Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, at deres Kone ville løbe deres Vei, saasnart de kunne faae Salubelen af det sælles Bo, kort sagt, saasnart de have retlig Udgang til at faae, hvad der retlig tilkommer dem, saa have Egttemændene det jo i deres Magt at sikkre sig derimod, idet de kunne indgaa en Egtetagt med deres Kone, hvorved de sikkre sig det Hele. Naarlig vilde det være hensigtsmæssigt for den Egttemand, der gifter sig for Pengenes Skyld — der gives jo saadanne — at slutte en Egtetagt med den Kone, han gifter sig med, gaaende ud paa, at hvis Egtetabet skulde blive opløst i levende Live, forbeholder han sig Alt, hvad hun har bragt ham. Hvis Nogen har Lyft til at slutte en saadan Egtetagt, staar det jo fuldkommen frit for, og saa er Risikoen ikke stor. — Den høitærede Minister gjorde en Indbending, som jeg maa sige et Par Ord til. Ministeren sagde nemlig, at man kunde tage Analogien fra et almindeligt Interessentskab. Der vilde Ingen tænke paa, at det saaledes vilkaarlig kunde opløses fra den ene Parts Side; men saavidt jeg veed, er det netop Reglen for de reponsable Interessentskabers Vedkommende, at de kunne opløses efter den ene Parts ensidige Begjæring, forudsat naturligvis, at Kontrakten ikke indeholder Noget, som er sridende derimod. Hvis man altsaa fulgte Justitsministerens Opfattelse af dette Forhold, at Egtetabet er et legalt Fællesskab, der er stiftet ved Kontrakt, ser jeg ikke rettere end, at et saadant almindeligt Fællesskab netop i Analogi med det reponsable Interessentskab maatte kunne opløses efter den ene Parts Begjæring. Men saa vidt er jeg ikke gaaet. Jeg har ikke sagt, at enhver Egtetælle kan forlange, at Formuen skal deles og faae dette sat igjennem ved Skifte. Jeg har sagt, at naar Egtetabet allerede faktisk er opløst, og naar der er sket Skandale — for dette enkelte Tilfældes Skyld: Lad der saa komme en Deling. Det er noget Andet end at give den enkelte Egtetælle en vilkaarlig Ret til at forlange Deling. For at faae Delingsret, maa Bruddet først være sket, og jeg siger, at der sker ikke Brud paa Egtetabet for at faae Formuen delt. Det er jeg ikke bange for. Der er en Ting, som jeg ikke kan undlade at fremhæve, navnlig ogsaa ligeoverfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, nemlig at det synes, at Indsigelserne mod § 3 mindre ere rettede mod Forslaget end imod Egtetællernes faktiske Adfærelse. Men det, at Egtetæller faktisk adfærlig, er jo Noget, som

Retteelse.